

Arrest

nr. 269 336 van 3 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HAENECOUR
Rue Sainte-Gertrude 1
7070 LE ROEULX

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 april 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKAN loco advocaat F. HAENECOUR en van advocaat C. VAN BEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoeker wordt op 15 oktober 2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, waarna hij in het bezit wordt gesteld van een A-kaart, die later wordt vervangen door een B-kaart.

Op 3 januari 2018 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank veroordeeld wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, met voorbedachtheid en waarbij een minderjarige wordt aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen.

Op 14 september 2018 wordt de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker ingetrokken. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 214 458 van 20 december 2018 de bestreden beslissing bevestigt.

Het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd op 28 januari 2019, hetgeen door de Raad wordt bevestigd in haar arrest nr. 222.517 van 12 juni 2019.

Op 18 februari 2019 dient verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in die op 24 juni 2020 wordt geweigerd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 237 283 van 22 juni 2020 het beroep verwerpt.

Verzoeker dient op 5 november 2020 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "de vreemdelingenwet").

Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 14 april 2021 ontvankelijk doch ongegrond verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 april 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene roept als buitengewone omstandigheden volgende elementen in: de vaststelling dat er geen Belgische ambassade is in Afghanistan, dat hij zich naar Pakistan dient te begeven om de aanvraag in te dienen, dat Afghanen slecht behandeld zouden worden door Pakistan (hiertoe verwijst hij naar volgende rapporten: UNHCR van 30 juni 2018, Fact Sheet; Islamic Republic of Pakistan, 30 juni 2018; Asylum Research Centrum 18 juni 2018; Integrated Regional Information Network, 1 mei 2018; UNHCR mei 2018 en twee krantenartikelen) en het feit dat hij vreest voor zijn leven, voor vervolging en voor discriminatie indien hij dient terug te keren evenals voor een schending van artikel 3 EVRM. Er dient echter op gewezen te worden dat in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 14.09.2018 en in de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van zijn asielaanvraag dd. 31.10.2019 duidelijk een niet-terugkeer clause werd opgenomen en dat het CGVS van oordeel is dat betrokkene noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Huidige beslissing is dan ook ontvankelijk en houdt evenmin een verwijderingsmaatregel in. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 02.02.2012 in België aankwam en hier asiel vroeg op 03.02.2012. Bij beslissing dd. 15.10.2012 van het CGVS werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Betrokkene werd op 08.11.2012 in het bezit gesteld van een A-kaart, die later op 16.01.2018 vervangen werd door een B-kaart. Zijn vrouw en vier kinderen dienden op 23.10.2013 een visumaanvraag gezinshereniging in die werd goedgekeurd. Zij werden op 12.02.2015 in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 03.01.2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel vijf jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid en waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen. Op 14.09.2018 werd zijn subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken door het CGVS omwille van deze ernstige feiten van openbare orde. Deze beslissing werd op 27.12.2018 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 28.01.2019 werd het verblijf van betrokkene beëindigd door een bijlage 13octies. De RVV bevestigde deze beslissing op 12.06.2019. Betrokkene diende op 18.02.2019 een nieuwe asielaanvraag in maar deze werd afgesloten op

24.06.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op datum van 02.04.2021 werd de aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart van zijn vrouw en kinderen geweigerd en verloren zij dus eveneens hun verblijfsrecht. Op 09.04.2021 dienden zijn vrouw en kinderen een asielaanvraag in die hangende is bij het CGVS. Er dient opgemerkt te worden dat de gepleegde feiten van openbare orde door de Rechtbank aangemerkt werden als bijzonder ernstig en getuigen van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden, andermans fysieke integriteit in het bijzonder. Bovendien is gebleken dat betrokkene zijn minderjarige zoon als mededader heeft ingezet en gebruikt om opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachten rade en arbeidsongeschiktheid tot gevolg te plegen. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene en zijn minderjarige zoon het slachtoffer zijn gaan opzoeken om verhaal te halen voor feiten van diefstal die eerder gebeurd zouden zijn en waarvan zij het slachtoffer verdachten. Betrokkene was hierbij in het bezit van een ketting en een mes waarbij het mes effectief gebruikt werd om het slachtoffer verwondingen toe te brengen. De rechtbank oordeelde dat betrokkene gehandeld heeft met voorbedachte rade en de duidelijke intentie om de confrontatie met het slachtoffer op te zoeken en op 'gewelddadige' wijze zijn verhaal te halen. Omwille van deze inbreuk tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij hij verwijst naar zijn lang verblijf in België sinds 2012, naar zijn gezinsleven op het Belgische grondgebied, naar zijn professionele arbeidsverleden, naar zijn integratie (met name het feit dat hij zijn best gedaan zou hebben om de taal te leren en zich te mengen tussen de Belgen en dat hij duurzame sociale bindingen opgebouwd zou hebben), naar de psychologische problemen waarmee hij kampt, naar het feit dat hij enorm veel spijt heeft van hetgeen hij gedaan heeft maar dat hij zijn les geleerd heeft en niet eeuwig gestraft zou mogen worden, naar het feit dat zijn echtgenote en kinderen legaal op het grondgebied verblijven en naar artikel 8 EVRM.

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene op 03.01.2018 door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een jaar gevangenis wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschikt, met voorbedachte rade en waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen. Betrokkene zette bij het plegen van deze feiten namelijk zijn oudste zoon in als mededader, op het ogenblik van de feiten was zijn zoon nog geen 14 jaar oud. Door deze veroordeling werd de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene ingetrokken door het CGVS. Uit de beslissing van het CGVS dd. 13.09.2018 blijkt namelijk dat: "(...) er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden." We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden. De gepleegde feiten zijn zwaarwichtig genoeg om te stellen dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin.

Betrokkene beroept zich op zijn lang verblijf in België sinds 2012. Door ons wordt niet betwist dat betrokkene sinds 2012 in België verblijft maar we merken op dat betrokkene het grootste deel van zijn leven niet in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat betrokkene bijna 10 jaar in België verblijft, volstaat op zich niet op te spreken van een doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving. Het feit dat hij zijn best gedaan zou hebben om de taal te leren en zich te mengen onder Belgen, dat hij duurzame sociale bindingen opgebouwd zou hebben en dat hij verschillende bewijzen van tewerkstelling en van gevolgde taalopleidingen (met name verschillende individuele rekeningen, verschillende loonfiches, zijn arbeidsovereenkomst dd.12.11.2018, de beëindiging van zijn arbeidscontract, zijn fiche 281.10 van het jaar 2019, het opleidingsplan beroepsinlevingsovereenkomst dd. 03.04.2018, zijn arbeidsovereenkomst voor een individuele beroepsopleiding d. 17.10.2016, een verklaring van het OCMW dd. 20.08.2020, zijn attest van inburgering en het certificaat richtgraad 1 Nederlandse taallessen) voorlegt, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte banden te spreken. Het aanleren van de taal, het volgen van een inburgeringscursus en tewerkstelling vormen slechts één aspect van integratie in de Belgische

samenleving en zijn op zich onvoldoende om te spreken van een diepgewortelde integratie. Bovendien toont zijn veroordeling aan dat betrokkene een duidelijke onwil toont om zich aan te passen aan de België geldende wetten en regels. De Correctionele Rechtbank te Kortrijk oordeelde dat de gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn en getuigen van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden, andermans fysieke integriteit in het bijzonder. Zijn lange verblijf, zijn integratieparcours en zijn arbeidsverleden kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2012 in België kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet uit dat deze van uitzonderlijke aard dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. Het gegeven dat hij enorme spijt zou hebben van de feiten die zich hebben voorgedaan maar dat hij zijn les geleerd zou hebben en zich zou gedragen als voorbeeldig burger, is onvoldoende temeer daar uit de beslissing van het CGVS dd. 14.09.2018 blijkt dat betrokkene de feiten waarvoor hij veroordeeld is, tracht goed te praten door te beweren dat hij de wet in België niet kende en niet wist dat hij zijn minderjarige zoon niet mocht meenemen. Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 31.10.2019 dat betrokkene aanhaalde dat de misdaad waarvoor hij veroordeeld werd niet bewezen zou zijn via een leugendetector. Het willen goedpraten van de inzet van zijn minderjarige zoon tijdens de ernstige feiten van openbare orde en beweren dat de feiten niet bewezen zijn, getuigt niet van oprecht berouw of enorme spijt en vormt dan ook onvoldoende garantie tegen het plegen van nieuwe feiten. Gelet op deze uitspraken ten aanzien van het CGVS is de spijtbetuiging evenals de bewering dat hij geen gevaar vormt voor de openbare onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene daadwerkelijk tot inkeer gekomen is of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, actueel en reëel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde.

De nauwste band die betrokkene met België heeft, is het feit dat zijn echtgenote en hun zeven gezamenlijke kinderen tevens in België verblijven. Allereerst merken we op dat het verblijfsrecht van zijn echtgenote en kinderen bij beslissing dd. 02.04.2021 niet verlengd werd daar zij niet voldeden aan de voorwaarden tot verlenging. Op datum van 09.04.2021 dienden zijn echtgenote en kinderen een asielaanvraag in die hangende is bij het CGVS. Zij bevinden zich aldus in precair verblijf in afwachting van een beslissing in het kader van hun asielaanvraag. Echter, het hebben van familieleden in legaal verblijf heeft betrokkene er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen die door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden en waarvan betrokkene redelijkerwijs kon weten dat deze een impact zouden hebben op zijn gezinsleven. Bovendien zette betrokkene één van zijn minderjarige kinderen in als mededader bij het plegen van deze bijzonder ernstige feiten, zijn zoon was op dat moment slechts 13 jaar oud. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn echtgenote en kinderen, zoals van iemand met ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gezien deze overwegingen worden de familiale belangen van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van zijn gezin. Huidige beslissing heeft dan ook niet tot gevolg dat verzoekende partij en zijn gezin van elkaar gescheiden zullen worden.

Betrokkene haalt aan dat kampt met psychologische problemen en onder behandeling staat. Ter staving hiervan legt hij een attest voor van dhr. D. (...), psycholoog bij (...) dd. 15.10.2019. Uit dit attest blijkt dat betrokkene tien consultaties genoten heeft bij de psycholoog waarvan de laatste op 15.10.2019. Dit attest toont dan ook niet aan dat betrokkene momenteel nog steeds gezondheidsproblemen zou ervaren en in behandeling zou zijn. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de

verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan. Tenslotte dient benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de ernstige feiten van openbare orde waaraan betrokkene zich heeft schuldig gemaakt en die de rechtstreekse oorzaak vormen van het verlies van zijn subsidiaire beschermingsstatus, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: “de wet van 29 juli 1991”), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: “het EVRM”), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het hoorrecht. Verzoeker voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Première branche

La décision contestée est motivée de manière essentielle pour ne pas dire uniquement motivée sur le fait que le requérant a accompli un fait délictuel en Belgique, considéré comme menaçant l'ordre public. N'étant pas un condition, dans le cadre de l'article 9bis sur lequel se fondait le requérant, de devoir établir ne pas avoir commis des faits délictuels pouvant menacer l'ordre public, le requérant ne pouvait raisonnablement pas s'attendre à ce que sa demande soit examinée sous cet angle.

N'étant par ailleurs tenu par aucun délai légal pour prendre sa décision, la partie adverse avait tout le loisir d'interroger le requérant sur le fait de lui demander s'il estimait lui aussi, vu sa condamnation pénale, constituer un risque pour l'ordre public. Si elle avait interrogé le requérant, ce dernier aurait pu déposer des documents comme ceux produits sous pièce 2 et 3 qui démontrent que malgré cette condamnation (qu'il regrette profondément), le requérant conserve la confiance de pouvoirs publics et notamment de son employeur, lequel est prêt à le réengager dès que possible.

Il en ressort une violation du principe général de bonne administration, du devoir de prudence, de préparation avec soin des décisions administrative et de gestion consciencieuse ainsi qu'une violation du droit d'être entendu/du principe « audi alteram partem » puisque malgré l'annulation de la décision, la partie adverse n'a pas délaissé un délai raisonnable au requérant pour faire connaître d'éventuels documents ou éléments nouveaux.

Si le requérant avait été entendu (à savoir que ces communications auraient été consultées avant les décisions litigieuses), le résultat aurait été autre puisqu'il aurait pu être constaté qu'il y avait d'autres éléments à examiner, que ce soit les explications quant au caractère indispensable de la présence du requérante dans cette initiative ou la crise sanitaire, et que ces derniers attestaient (ce qui place le requérant dans les conditions d'invocation légitime de ce droit : voir CJUE, 10 septembre 2013, M.G., N.R., c. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-383/13 et CCE 160.756 du 26 janvier 2016).

On peut par ailleurs déduire d'un autre arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne qu'étant donné que le droit d'être entendu est intimement lié au droit de la défense, lequel a une valeur d'ordre public en droit belge, le droit d'être entendu reçoit également cette valeur (CJUE, 17 mars 2016, aff. C-161/15). Partant, une telle décision n'aurait pas pu être prise à l'égard du requérant. Par ailleurs, le problème pénal du requérant est bien situé dans le temps. Par conséquent, le fait qu'il constitue, actuellement, un danger n'est certainement pas établie. A tout le moins, la partie adverse aurait dû mieux motiver cet aspect des choses pour convaincre du bien fondé.

Deuxième branche

Par ailleurs, il est fait état de la demande de protection internationale de l'épouse et des enfants du requérant, sans en tirer la conclusions qui s'impose et analyser l'entrave à la vie privée et familiale : la famille du requérant ne saurait accompagner le requérant dans son pays d'origine.

Si certes, la partie adverse dispose d'une large liberté d'appréciation de ces circonstances, elle est tenue de motiver sa décision à suffisance (voir notamment CCE 21 avril 2016, n° 166 187) et en l'espèce, comme l'a dit Votre arrêt n°244 852 dans cette même cause, il lui appartient de motiver à suffisance sa décision et singulièrement sur le fait que le risque allégué de dysfonctionnement de ces diverses activités en l'absence même momentanée du requérant ne constitue pas une circonstance exceptionnelle.

Même à considérer uniquement les éléments connus de la partie adverse au jour où elle a pris sa décision, le requérant expliquait tous ces éléments d'intégration.

Or, si ce n'est répéter des considérations très générales, la partie adverse ne motive pas à suffisance en quoi ce motif en particulier ne constitue pas une circonstance exceptionnelle justifiant, en l'espèce, la recevabilité de la demande d'autorisation de séjour (et par ailleurs son fondement).

Votre Conseil, comme d'autres juridictions, a bien entendu déjà fait application de l'article 8 de la CEDH à des situations dans lesquelles les personnes concernées se sont maintenues sur le territoire bien qu'elles savaient bien qu'elles se trouvaient en séjour irrégulier.

Encore, sur l'appréciation de l'article 8 CEDH, les considérations très générales qui y sont faites.

La motivation de la décision ne permettant pas de s'assurer que la partie adverse a pris en considération l'ensemble des éléments soumis à sa décision et non pas une situation générale, la motivation de ladite décision n'apparaît pas comme étant à suffisance le cas en l'espèce, ce qui constitue une violation des dispositions légales suivantes

Dispositions invoquées à l'appui des deux branches

La loi relative à la motivation des actes administratifs stipule que :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision.

Elle doit être adéquate » ;

En vertu de ces dispositions, un acte administratif est donc illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles ;

Quatrième branche

Il appartient à la partie adverse de procéder à un contrôle de proportionnalité (mise en balance) entre son intérêt dans la régulation de l'immigration et l'atteinte concrète à la vie privée et familiale du requérant (voir notamment CCE 137.659 du 30 janvier 2015, CCE 139.250 du 24 février 2015).

D'une autre manière, il doit y avoir une mise en balance d'un côté de l'obligation d'introduire sa demande autorisation de séjour depuis son pays d'origine et de l'autre côté, les risques que cela engendre pour la sécurité du requérant et l'intégrité de sa vie familiale (C.E. 58 869 du 1er avril 1996)."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de

vreemdelingenwet, geduid dat aan verzoeker geen verblijfsmachtiging kan worden toegestaan omwille van het feit dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstige inbreuk tegen de openbare orde.

Uit verzoekers' inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze motieven hem genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. *RvS 14 juli 2008, nr. 185.388*; *RvS 20 september 2011, nr. 215.206*; *RvS 5 december 2011, nr. 216.669*). De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. *RvS 7 december 2001, nr. 101.624*).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. *RvS 2 februari 2007, nr. 167.411*; *RvS 14 februari 2006, nr. 154.954*). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. *RvS 22 maart 2004, nr. 129.541*). Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. *RvS 22 maart 2004, nr. 129.541*).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het evenredigheidsbeginsel, slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

In casu wordt het bestaan van buitengewone omstandigheden door verweerder aanvaard en wordt de verblijfsaanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om

gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651)

De gemachtigde onderzoekt, wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid. *In casu* blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat verweerder uit het gedrag van verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde afleidt. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Op 03.01.2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel vijf jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid en waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen.

(...)

Er dient opgemerkt te worden dat de gepleegde feiten van openbare orde door de Rechtbank aangemerkt werden als bijzonder ernstig en getuigen van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden, andermans fysieke integriteit in het bijzonder. Bovendien is gebleken dat betrokkene zijn minderjarige zoon als mededader heeft ingezet en gebruikt om opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachten rade en arbeidsongeschiktheid tot gevolg te plegen. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene en zijn minderjarige zoon het slachtoffer zijn gaan opzoeken om verhaal te halen voor feiten van diefstal die eerder gebeurd zouden zijn en waarvan zij het slachtoffer verdachten. Betrokkene was hierbij in het bezit van een ketting en een mes waarbij het mes effectief gebruikt werd om het slachtoffer verwondingen toe te brengen. De rechtbank oordeelde dat betrokkene gehandeld heeft met voorbedachte rade en de duidelijke intentie om de confrontatie met het slachtoffer op te zoeken en op 'gewelddadige' wijze zijn verhaal te halen. Omwille van deze inbreuk tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.”

Verzoeker betoogt daarentegen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen voorwaarde stelt omtrent het niet plegen van strafbare inbreuken op de openbare orde opdat een vreemdeling tot een verblijf van meer dan drie maanden kan worden gemachtigd.

De Raad acht het echter niet kennelijk onredelijk om op grond van de strafrechtelijke veroordeling en de beslissing tot beëindiging van verzoekers' verblijfsrecht van 28 januari 2019 te oordelen dat aan hem geen gunstmaatregel kan worden verleend door hem geen machtiging voor langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, toe te staan. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist door zijn gedrag de openbare orde te hebben geschaad. Dit gegeven volstaat voor verweerder om verzoeker geen machtiging tot verblijf te geven.

Verder voert verzoeker een schending van het hoorrecht aan. Hij stelt dat indien hij zou zijn gehoord, hij documenten had kunnen overmaken waaruit blijkt dat hij nog steeds het vertrouwen geniet van de overheid, meer bepaald zijn werkgever. Hij betoogt dat het resultaat van zijn aanvraag in dat geval anders zou zijn geweest, gezien hij had kunnen wijzen op het feit dat hij onmisbaar is op het Belgische grondgebied en op de gezondheidsproblemen die hij heeft. Verzoeker bekritiseert dat aan hem geen redelijke termijn werd toegestaan om eventuele nieuwe stukken of elementen bekend te maken.

Het hoorrecht waarborgt het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Waar verzoeker een schending van het hoorrecht als nationaal algemeen beginsel van behoorlijk bestuur voorhoudt, beklemtoont de Raad dat de thans bestreden beslissing het antwoord betreft op verzoekers' aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden gemachtigd met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Gelet op de toepasselijke regelgeving en op hetgeen verzoeker in zijn verblijfsaanvraag heeft uiteengezet, dient te worden opgemerkt dat verzoeker er zich terdege van bewust diende te zijn dat hij alle elementen kenbaar diende te maken waarom hem een dergelijke verblijfsmachtiging moet worden toegekend. De bewijslast ter zake ligt volledig bij de aanvrager en dus bij verzoeker. Het staat dan ook vast dat verzoeker voorafgaand aan de thans bestreden beslissing ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van zijn situatie kenbaar te maken en te verduidelijken. Wanneer de gemachtigde in zijn beslissing tot

ongegegrondheid van de aanvraag vaststelt dat aan verzoeker geen verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden kan worden toegekend, dan valt dit volledig binnen de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de gemachtigde en dient deze verzoeker geenszins op voorhand in kennis te stellen van de redenen waarom hij tot een dergelijke vaststelling is gekomen. Hij dient verzoeker dan ook geenszins een “redelijke termijn” toe te kennen om eventuele nieuwe stukken of elementen bekend te maken. Het volstaat dat verzoeker de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen, hetgeen *in casu* wel degelijk het geval is. Een schending van het hoorrecht kan dan ook niet worden weerhouden.

Waar verzoeker betoogt dat hij in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd gehoord, dient de Raad te benadrukken dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de aanvraag ingediend door verzoeker blijkt dat hij weldegelijk de mogelijkheid heeft gekregen om de vereiste inlichtingen te verstrekken en de nodige stukken voor te leggen. Bovendien wordt verzoeker niet verhinderd zijn aanvraag te actualiseren met nieuwe stukken tot op het moment dat een beslissing wordt genomen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat waar verzoeker stelt nog steeds het vertrouwen van zijn werkgever, zijnde het OCMW Waregem, te genieten, dit gegeven wordt tegengesproken door de stukken in het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich immers een brief d.d. 11 februari 2019 waarin het OCMW Waregem verzoeker in kennis stelt van het feit dat zijn arbeidscontract werd beëindigd op 10 februari 2019. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk stellen dat hij nog steeds het vertrouwen van zijn werkgever geniet, gezien zijn arbeidsovereenkomst reeds een einde nam in 2019.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij actueel geen gevaar voor de samenleving meer vormt. Minstens heeft de gemachtigde volgens hem niet voldoende gemotiveerd waarom dit wel het geval zou zijn.

De Raad benadrukt dat het toekennen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. Het bestuur beschikt bij de beoordeling van de vraag of een verblijfsmachtiging kan worden toegekend over een ruime appreciatiebevoegdheid. Het bestuur kan een groter gewicht leggen op de inbreuken op de openbare orde dan op de integratie, het lang verblijf en de belangen van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de inbreuken tegen de openbare orde, met name:

“Op 03.01.2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel vijf jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid en waarbij een minderjarige werd aangetrokken of gebruikt om het misdrijf te plegen.

(...)

Er dient opgemerkt te worden dat de gepleegde feiten van openbare orde door de Rechtbank aangemerkt werden als bijzonder ernstig en getuigen van een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden, andermans fysieke integriteit in het bijzonder. Bovendien is gebleken dat betrokkene zijn minderjarige zoon als mededader heeft ingezet en gebruikt om opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachten rade en arbeidsongeschiktheid tot gevolg te plegen. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene en zijn minderjarige zoon het slachtoffer zijn gaan opzoeken om verhaal te halen voor feiten van diefstal die eerder gebeurd zouden zijn en waarvan zij het slachtoffer verdachten. Betrokkene was hierbij in het bezit van een ketting en een mes waarbij het mes effectief gebruikt werd om het slachtoffer verwondingen toe te brengen. De rechtbank oordeelde dat betrokkene gehandeld heeft met voorbedachte rade en de duidelijke intentie om de confrontatie met het slachtoffer op te zoeken en op 'gewelddadige' wijze zijn verhaal te halen. Omwille van deze inbreuk tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van

betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid."

Verzoekers' betoog dat verweerder beter dient te motiveren omtrent het gevaar voor de openbare orde is niet dienstig nu verweerder, louter op grond van de gepleegde feiten en op grond van zijn ruime discretionaire bevoegdheid, kan oordelen dat hem geen gunstige regeling kan worden toegestaan, met name dat hem geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend. Verweerder heeft bovendien de gepleegde feiten en strafrechtelijke veroordeling afgewogen ten aanzien van de door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde elementen en heeft vervolgens geoordeeld dat zijn concrete individuele belangen niet opwegen tegen de bescherming van de openbare orde. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder beter dient te motiveren waarom hij actueel nog een gevaar voor de openbare orde betekent. Een verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling en beëindiging van verzoekers' verblijfsrecht volstaat om deze beslissing te schragen. Verweerder kan weldegelijk, op grond van zijn ruime discretionaire bevoegdheid, oordelen dat aan verzoeker om reden van de strafrechtelijke veroordeling en inbreuk tegen de openbare orde geen gunstige regeling zoals een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing geen eenzijdig opgelegde maatregel is doch een bestuurshandeling die een weigering inhoudt om een door hem gevraagd voordeel te verlenen.

Verder stelt verzoeker dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven, gezien zijn gezin hem niet kan vergezellen naar zijn land van herkomst. Verzoeker ziet hierin een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Nog daargelaten de vraag of de schending van voormeld artikel kan worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissing daar deze geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, wijst de Raad erop dat rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. *EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, §83*) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. *RvS 22 december 2010, nr. 210.029*), het de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat verweerder, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, wel rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven blijkt nadrukkelijk uit de bestreden beslissing, waarin als volgt wordt gemotiveerd:

"Op datum van 02.04.2021 werd de aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart van zijn vrouw en kinderen geweigerd en verloren zij dus eveneens hun verblijfsrecht. Op 09.04.2021 dienden zijn vrouw en kinderen een asielaanvraag in die hangende is bij het CGVS.

(...)

De nauwste band die betrokkene met België heeft, is het feit dat zijn echtgenote en hun zeven gezamenlijke kinderen tevens in België verblijven. Allereerst merken we op dat het verblijfsrecht van zijn echtgenote en kinderen bij beslissing dd. 02.04.2021 niet verlengd werd daar zij niet voldeden aan de voorwaarden tot verlenging. Op datum van 09.04.2021 dienden zijn echtgenote en kinderen een asielaanvraag in die hangende is bij het CGVS. Zij bevinden zich aldus in precair verblijf in afwachting van een beslissing in het kader van hun asielaanvraag. Echter, het hebben van familieleden in legaal verblijf heeft betrokkene er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen die door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden en waarvan betrokkene redelijkerwijs kon weten dat deze een impact zouden hebben op zijn gezinsleven. Bovendien zette betrokkene één

van zijn minderjarige kinderen in als mededader bij het plegen van deze bijzonder ernstige feiten, zijn zoon was op dat moment slechts 13 jaar oud. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn echtgenote en kinderen, zoals van iemand met ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gezien deze overwegingen worden de familiale belangen van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van zijn gezin. Huidige beslissing heeft dan ook niet tot gevolg dat verzoekende partij en zijn gezin van elkaar gescheiden zullen worden."

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zijn gezin hem niet kan vervoegen in het buitenland. Het gaat aldus om een loutere bewering die niet wordt gestaafd met enige bewijsstukken. De schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker verder stelt dat verweerder de elementen in zijn geheel moet beoordelen, bemerkt de Raad dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voorschrijft die gevolgd moet worden door verweerder bij het beoordelen van de aangevoerde elementen (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488). In die zin kan verzoeker aldus niet worden gevolgd. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de verschillende elementen die hij heeft aangevoerd en die ieder op zich geen aanleiding geven tot de toekenning van een verblijfsrecht, samen genomen plotseling zwaarder zouden wegen en wel zouden toelaten te besluiten dat verzoeker tot een verblijf van meer dan drie maanden moet worden gemachtigd.

Waar verzoeker stelt dat verweerder onvoldoende uiteenzet waarom de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormen die de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag rechtvaardigen, dient te worden gesteld dat het betoog van verzoeker niet dienstig is, nu de aanwezigheid van uitzonderlijke omstandigheden geenszins wordt betwist gezien de verblijfsaanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het feit dat een verblijfsaanvraag ontvankelijk wordt verklaart impliceert bovendien geenszins dat deze ook automatisch gegrond is. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria opdat een verblijfsaanvraag gegrond moet worden verklaard. De beoordeling van verzoekers' verblijfsaanvraag valt dus geheel binnen de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde, die niet is verplicht om elke ontvankelijke verblijfsaanvraag ook gegrond te verklaren. De Raad besluit dan ook dat waar verzoeker zijn betoog ontwikkelt ten aanzien van de ontvankelijkheid van zijn verblijfsaanvraag, dit betoog niet dienstig is.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN